

พระประวัติสมเด็จพระสังฆราชญาณสังวร มหาเถรเจ้า
(สุก ไก่เถื่อน)

บรมครูฝ่ายวิปัสสนาธุระ ประจำครุฑนโกสินทร์ และพระธรรมทายาท
วัดราชสิทธิาราม วรวิหาร (พลับ)

ศูนย์กลางพระกรรมฐานมัชฌิมา แบบลำดับ ประจำครุฑนโกสินทร์

คำถวายนมัสการ

ข้าบังคมพระบาท	บรมนาถผู้ทรงญาณ
พระธรรมอันพิศดาร	ทั้งพระสงฆ์อันบวร
ข้าเชิญพระญาณสังวรเจ้า	มาปกเกล้าฯปกเกษี
ชัยชนะแก่โลกีย์	ทั้งภัยพาลอันตราย
ขอให้พบพระพุทธานุชา	ด้วยศรัทธาอันพากเพียร
รู้แจ้งคัมภีร์เรียน	สมณะ-วิปัสสนาทุกชาติไป
ขอเชิญคุณครูบา	มารักษาให้มีชัย
คลจิตบันดาลใจ	สำเร็จทุกประการ
สิทธิกิจจ้ง สิทธิกัมมัง	สิทธิการียะ ตะถาคะโต
สิทธิเตโช ชโยนิจจ้ง	สิทธิลาโภ นිරันตระรัง
สัพพกัมมัง ประสิทธิ เม	สัพพลิติ ภาวันตุ เม

พระครูสังฆรักษ์วีระ ฐานวีโร

๕ ธันวาคม ๒๕๔๖

พระรูปหล่อสมเด็จพระสังฆราชสุกวัดพลับ

สมเด็จพระไข่เถื่อนวัดมหาธาตุ

ข้อมูลประวัติ สมเด็จพระสังฆราช ไก่เถื่อน

- ประสูติ ตามคัมภีร์จันทรคติ ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น 10 ค่ำ เดือน 2 ปีฉลู จุลศักราช 1095 เวลาไก่ขัน 05.48
- ตามคัมภีร์สุริยยาตร์ ตรงกับวันศุกร์ 4 มกราคม พ.ศ. 2276
- ในรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ
- บิดา มีนามว่า เส็ง เป็นชาวจีน รับราชการกรมพระคลังสินค้า ตำแหน่งขุน
- มารดา มีนามว่า จีบ เชื้อสายไทย
- บรรพชา อายุราว 11-12 ขวบ พระอุปัชฌาย์ ท่านขรัวตาทอง พระอธิการทอง ณ วัดท่าข่อยในสมัยนั้น หรือท่าข่อยที่เรียกกันในระยะหลัง
- อุปสมบท พ.ศ. 2297 ท่านพระครูเถราเตม่า นามว่า สี ซึ่งชาวบ้านนิยมเรียกว่า หลวงปู่สี ณ วัดโรงช้าง เป็นพระอุปัชฌาย์

ดวงประสูติ

วันศุกร์ที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๒๗๖ เวลา ไก่ขัน สมณุต(ตามคัมภีร์สุริยยาตร์)

พฤหัสบดี ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๒ ปี ฉลู (๑๐๙๕) ๑=๐๙:๐๔:๔๙ ๖=๑๐:๒๐:๑๘

เขตเวลา ๙๕:๔๖:E ๒=๐๑:๐๔:๕๐ ๗=๐๐:๐๐:๐๕

เกิด ลองติจุด ๓=๐๗:๐๑:๔๒ ๘=๐๖:๒๘:๕๕

๔=๐๘:๐๘:๔๖ ๙=๐๐:๒๐:๐๕

๕=๐๗:๑๕:๒๗ ๐=๐๗:๐๘:๐๑

๑ = ๐๗:๑๕:๒๗ (อินโตนาที)

ลัคนาสถิตราศีพิจิก อัฐมวาศ ๘ ตติยตริยางค์ ๒ ฤกษ์ที่ ๑๘ ประกอบด้วย

สมณเณแห่งฤกษ์ ๕ บริวาร ๘ อายุ ๖ เดช ๑ ศรี ๒ มูละ ๓ อุสาหะ ๔ มนตรี ๗ กาลกิณี

พระครูสุนทรสิทธิการ

(พระมหาสุคนธ์ สุคนธโร)

วัดราชสิทธิาราม คำนวน

ประวัติโดยสังเขป

ประสูติกาล

สมเด็จพระสังฆราช ไก่เถื่อน ทรงมีพระนามเดิมว่า สุก ประสูติเมื่อวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๒ ปีฉลู จุลศักราช ๑๐๙๕ นับวันเดือนปีตามคัมภีร์จันทรคติ ประสูติเวลาไก่ขัน(ช่วง ไก่กำลังอ้าปาก) การนับเวลาในสมัยกรุงศรีอยุธยา ตรงกับวันศุกร์ที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๒๗๖ นับวันเดือนปีตามคัมภีร์สุริยยาตร์ ภายนอกกำแพงนอกคูเมือง ด้านเหนือของกรุงศรีอยุธยา ในรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ ณ ตำบล บ้านข่อย

เนื่องจาก พระองค์ท่านทรงมีพระวรณะขาวผ่องใส ไปข้างพระบิดา ซึ่งเป็นชาวจีน มารดา-บิดาจึงขนานพระนามให้พระองค์ท่านว่า สุก มีความหมายว่า ขาว หรือ ใส

เวลาที่พระองค์ท่านประสูตินั้น ตรงกับยามที่ไก่ เรียกว่ายาม ไก่ขัน เป็นการนับยามกลางคืน สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งกะเวลาประมาณได้ ๐๕.๔๘ นาที (เวลาที่ห้า สี่สิบแปดนาที) ซึ่งเวลานั้นเป็นเวลาพระภิกษุสงฆ์ วัดใกล้เคียงบ้านท่าข่อย เช่น วัดท่าข่อย(ท่าหอย) วัดพุทไธศวรรย์ วัดโรงช้าง กำลังทำวัตรสวดมนต์ตอนเช้ามีดอยู่ เสียงสวดมนต์นั้นลอยลมมาถึงบ้านท่าข่อย ซึ่งเจียบสังัด กล่าวกันว่า เวลาที่พระอาจารย์สุก ประสูตินั้น พระภิกษุกำลังสวดถึงบท ชะยะปริตตั้ง ตรงคำว่า ชะยันโต โพิธิยา มูเล พอดี พร้อมกันนั้น ไก่ป่า ไก่วัด ไก่บ้าน ก็ร้องขันขาน รับกันแข่งแซ่

กล่าวอีกว่า ขณะที่พระองค์ท่านประสูตินั้น ไก่ป่า ไก่บ้าน ไก่วัด พอถึงเวลาใกล้ยามไก่ขัน(ประมาณ ๐๕.๑๐) ได้โฉบบินมาในต้นไม้ใหญ่ที่ใกล้บ้านมารดา-บิดา ของพระอาจารย์ พอถึงเวลายามไก่ขัน ไก่ป่า ไก่วัด ไก่บ้านทั้งสิ้น ได้พากันร้องขันขาน กันแข่งแซ่ กลบเสียงพระสงฆ์สวดมนต์เวลาเช้ามีด แต่วันนี้ ไก่ทั้งสิ้น พากันร้อง ขานขัน กันนานกว่าทุกวันที่เคยได้ยินมาแต่ก่อน นับเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

พระญาติ ข้างฝ่ายพระบิดาของพระองค์ท่าน เป็นชนชาวจีน พำนักอยู่ในกรุงศรีอยุธยามาสามชั่วอายุคนแล้ว คุณทวด เป็นพนักงานเรือสำเภาลอง ตำแหน่งนายสำเภา เรียกเป็นภาษาจีนว่า จุ้นจู้ มียศเป็น ขุน เป็นข้าราชการพลเรือนสังกัดอยู่ในกรมพระคลังสินค้า คุณทวด ของพระองค์ท่าน รับราชการใน รัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช

สมัยกรุงศรีอยุธยาครั้งนั้น ทางราชสำนัก จ้างชาวต่างประเทศมาเป็นพนักงานเดินเรือสำเภา ค้าขายระหว่างประเทศ มีชนชาวจีน เป็นต้น มาถึงรุ่น คุณปู่ ของพระองค์ท่าน ก็เข้ารับราชการในกรมพระคลังสินค้าเหมือนกัน มียศเป็น ขุน ตำแหน่ง นายอากรปากเรือ ซึ่งเป็นอากรสินค้าขาเข้า อากรสินค้าขาออก ถือศักดินา ๒๐๐ ไร่ คุณปู่ของพระองค์ท่านรับราชการอยู่ใน รัชสมัยสมเด็จพระเจ้าเสือ

พระบิดาของพระองค์ท่านมีพระนามว่า เส็ง เป็นเชื้อสายจีน สืบสายสกุลมาจากคุณปู่ และคุณทวดของพระองค์ท่าน พระบิดารับราชการในกรมพระคลังสินค้า มียศเป็น ขุน ตำแหน่ง นายอากรนา อากรสวน ตรงกับรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ พระมารดามีพระนามว่า จีบ เชื้อสายไทย ญาติทางฝ่ายพระมารดาของพระองค์ท่าน คือคุณตา รับราชการ มียศเป็น ขุน เป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือน ตำแหน่ง นายอากรสวน นายปลากร เก็บค่าสวนผลไม้ ถือศักดินา ๒๐๐ ไร่

บ้านของพระองค์ท่าน นอกจากรับราชการแล้ว พระมารดายังมีอาชีพทำสวน ทำนา ค้าขายข้าว ส่งให้กับกรมพระคลังสินค้า ส่งขายต่างประเทศ

ข้าวนั้นถือเป็นสินค้าต้องห้าม ของทางราชสำนัก ห้ามมิให้ราษฎรค้าขายข้าว กับชาวต่างประเทศโดยตรง นอกจากนั้นทางบ้านของพระองค์ท่าน ยังขายผลไม้ในสวน ขายเครื่องถ้วยชามที่นำมาจากเมืองจีน และจากที่ทำการปั้นเผาขึ้นเอง มีข้าทาสบริวาร คนงานประมาณ ๑๐-๒๐ กว่าคน มีที่สวน และที่นา ประมาณ ๒๐๐-๔๐๐ กว่าไร่ นับว่าที่บ้านท่านมีความเป็นอยู่ อย่างสุขสบาย และเนื่องจากท่านมีผิวพรรณขาวสดใส ไปทางข้างพระบิดา, มารดาบิดาจึงขนานพระนามให้ท่านว่า สุก ซึ่งหมายความว่า ขาว หรือ ใส ตามที่กล่าวแล้วข้างต้น

ชีวิตทรงพระเยาว์

ขณะทรงเจริญพระชันษาได้ประมาณ ๑๒-๑๓ พรรษา พระองค์ท่านทรงมีความสามารถ พูดภาษาจีนได้ เนื่องจากทรงได้ยืมพระบิดา เจริญกับข้าทาสบริวารทุกวัน และพระบิดาของพระองค์ท่าน ซึ่งมีเชื้อสายจีน สอนให้พระองค์ท่านด้วย

พระองค์ท่าน ทรงเจริญวัยขึ้นมา พระมารดา-บิดา ก็ให้พระองค์ท่านไว้ใจ ต่อมาเมื่อพระองค์ท่าน ทรงมีพระชนมายุย่างเข้า ๑๓ พรรษา ทางบ้านของพระองค์ท่านก็จัดงาน ไส้ก้นดัด คืองานโกนจุก ตามประเพณีไทย มีอาราธนา นิมนต์พระสงฆ์ วัดโรงช้าง วัดท่าข่อย(ท่าหอย) มาเจริญพระพุทธมนต์ ฉันทกตตาทหารเพล พระสังฆเถรผู้ใหญ่ทำพิธีตัดจุก

เมื่อพระองค์ท่าน ยังทรงพระเยาว์อยู่นั้น ทรงรักการอ่าน การเขียนทั้งภาษาไทย ภาษาจีน และทรงมีพระปรกตินิสัย รักความสงบวิเวก พระองค์ท่านไม่ชอบเสียงอึกที่กวนวาย ทรงมีพระทัยสุขุมเยือกเย็น เป็นคนเจรจาไพเราะ พูดน้อย อ่อนหวาน แบบคนไทย ดิถีมาข้างพระมารดา

พระองค์ท่าน ทรงชอบความสงบสงัดร่มเย็นของป่าดง บริเวณหลังสวน-ไร่นาของบ้านท่าน ติดกับป่าโปร่ง ไล่ถลอดไปไกล เลยป่าโปร่งออกไป ก็เป็นป่าทึบบ้าง ป่าโปร่งบ้าง เต็มไปด้วยสัตว์ป่านานาชนิด เช่น หมูป่า ลิง ไก่ป่า กระรอก นก หลากหลายพันธุ์ ส่งเสียงร้อง เสียงขัน แข่งขันกันแซงแซ่ เป็นธรรมชาติ พระองค์ท่านทรงมีพระปรกตินิสัยเมตตาติดพระพระองค์มาแต่กำเนิด ตลอดเป็นนิกาล บรรดานกกา ลิงป่า เห็นพระองค์ท่านเดินมาแล้วมักส่งเสียงร้อง หันมาทางท่าน เหมือนทักทาย

ส่วนบรรดาไก่วัด ไก่บ้าน เห็นพระองค์ท่านแล้ว มักเดินเรียบเคียงร้องเสียงกุกๆเข้ามาหาพระองค์ท่านเสมอ ด้วยเมตตาจิตของ พระองค์ท่านนั่นเอง บรรดาไก่ป่าเห็นพระองค์ท่านเดินไปป่า มักเดินตามไปบ้าง บินตามไปบ้าง เมื่อพระองค์ท่านทรงเดินกลับบ้าน ไก่ป่าก็เดินมาส่งท่านบ้างบินตามมากับท่านบ้าง ลิงป่า นกป่า ก็ร้องและขันขานเหมือนทักทาย ตามส่งท่าน

ทุกครั้งที่บ้านของพระองค์ท่าน มีเสียงอึกกระทึก กวนวาย เสียงนี้มาจากการสังงานในบ้านของหัวหน้าบริวาร พระองค์ท่านมักชอบดำเนิน เดินหลบเสียงอึกกระทึก อืออึงไปในป่าหลังบ้านแต่ลำพังพระองค์เดียวเสมอ พระองค์ท่านทรงดำเนินไปเรื่อยๆห่างไกลจากที่ไร่ ที่สวน และหมู่บ้าน เข้าถึงป่าโปร่งอันเป็นที่เงียบสงบ จิตของพระองค์ท่านก็สงบวิเวก เมื่อจิตของพระองค์ท่านสงบวิเวก พระองค์ท่านก็จะทรงประทับนั่งลงตามโคนไม้ในท่านั่งปรกติ จิตก็ตั้งมั่น สงบเป็นสมาธิ และทรงแลเห็นรุกขเทวดาที่สิงสถิตตามต้นไม้ จากสมาธิจิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ท่าน บางครั้งพระองค์ท่านทรงเห็นว่า พระองค์ท่านอยู่ในเพศสามเณรบ้าง อยู่ในเพศบรรพชิตบ้าง แต่ครั้งนั้นพระองค์ท่านยังทรงพระเยาว์อยู่ จึงยังไม่เข้าใจใน

เรื่องเหล่านี้ดีนัก (หรือท่านจะเข้าใจไม่อาจทราบได้ เนื่องจากท่านมีสมาธิจิตสูง) และเมื่อพระองค์ท่านทรงดำเนินไป หรือ ทรงดำเนินกลับจากป่า มักจะมี ไก่ป่า นก กา บินตามพระองค์ท่านไปเสมอๆ ด้วยได้รับกระแสความเมตตาของพระองค์ ท่าน

พระองค์ท่านมักจะได้พบ กับพระสงฆ์สังฆจาริกอุดงค์ มาปักกลดพักแรมอยู่ ณ.บริเวณ ป่าโปร่งนั้นเสมอๆ พระองค์ท่าน ทรงเห็นภาพนี้จนเคยชิน รุ่งเช้าพระสงฆ์รุกขมูล จะเดินออกจากชายป่ามารับอาหารบิณฑบาตในหมู่บ้าน ของพระองค์ท่านเสมอ ๆ ทุกครั้ง บางทีก็มีพระสงฆ์รุกขมูลมาจากที่อื่น พระองค์ท่าน ทรงพบเห็นบ่อยๆ ณ. ที่บริเวณแห่ง นั้น ซึ่งเป็นที่เงียบสงบ ห่างไกลผู้คน ไม่พลุกพล่าน และพระสงฆ์รุกขมูล สามารถเดินมาบิณฑบาตโปรดสัตว์ ในหมู่บ้านท่า ข่อย ได้สะดวก เพราะไม่ห่างไกลจากหมู่บ้านนัก ที่บ้านของพระองค์ท่าน พระบิดา -มารดาของท่าน ออกใส่อาหาร บิณฑบาต ตอนเช้าพระสงฆ์ทุกวัน มิได้ขาด ไม่เลือก ไม่เจาะจงพระสงฆ์ บางครั้งพระองค์ท่านก็ทรงร่วมใส่ อาหาร บิณฑบาตรด้วย

วันหนึ่งพระองค์ท่าน ทรงเดินเข้าไปป่าโปร่งหลังสวนของบ้านท่าน อย่างที่เคยไปทุกครั้ง แต่ครั้งนั้น พระองค์ท่าน โสกันต์ คือโงนจุกแล้ว ณ. ที่บริเวณแห่งนั้น พระองค์ท่านก็ได้พบพระภิกษุเถรผู้เฒ่า เพิ่งกลับมาจากสังฆจาริกอุดงค์ รูป หนึ่ง มาปักกลดพักแรมอยู่ ณ.ที่บริเวณนั้น เมื่อท่านเดินมาถึง พระภิกษุเถรผู้เฒ่าที่นั่งอยู่ในกลดก็กล่าวทักทายขึ้นก่อนว่า เออข้ามานั่งคอยเฝ้าที่นั่งนานหลายชั่วยามแล้ว พระองค์ท่านเห็นก็จำได้ว่า พระภิกษุเถรผู้เฒ่าผู้นั้นคือ ท่านขรัวตาทอง วัดท่าข่อย(ท่าหอย) วัดที่อยู่ใกล้หมู่บ้านท่านนั่นเอง เนื่องจากพระมารดา-บิดาของท่าน ไปทำบุญที่วัดท่าข่อยบ่อยๆ อีกทั้ง ท่านขรัวตาทอง ก็มารับอาหารบิณฑบาตที่บ้านท่านเป็นประจำทุกเช้า โดยทางเรือ

ท่านขรัวตาทอง ได้กล่าวกับ พระองค์ท่านต่อไปอีกว่า ถึงเวลาแล้วที่เจ้าจะต้องไปเรียนหนังสือกับข้าฯ ที่วัด พระองค์ท่านเองก็มีความประสงค์ที่จะไปเรียนหนังสือที่วัดเหมือนกัน เพราะพระองค์ท่าน มีความใฝ่ใจในการศึกษาเล่า เรียน ท่านขรัวตาทองได้กล่าวต่อไปอีกว่า พຸ່ງนี้เพลาค่ำเข้าข้าฯเข้าไปบิณฑบาตที่บ้านเจ้า ข้าฯจะบอกกับพ่อแม่ของเจ้า

เวลานั้นท่านขรัวตาทอง เพิ่งกลับจากสังฆจาริกอุดงค์ เพราะเป็นเวลาเกือบจะเข้าพรรษาแล้ว ได้มาปักกลด พักผ่อนอิริยาบถอยู่ ณ.ที่บริเวณแห่งนั้น ตั้งใจจะคอยพบพระองค์ท่าน(เด็กชายสุก)

กล่าวว่า ท่านขรัวตาทองรูปนี้ท่านมีความ เชี่ยวชาญทางสมณะ-วิปัสสนาก็มีภูฐานมัชฌิมา แบบลำดับ มีญาณแก่กล้า จึงสามารถที่จะทราบได้ว่าพระองค์ท่าน (หมายถึงหลวงปู่สุก เนื่องจากท่านคุ้นเคย กับท่านขรัวตาทอง มานานแล้ว) มักจะมาที่บริเวณนี้บ่อยๆ ท่านขรัวตาทอง จะมาปักกลดที่นี่ทุกปี ปีนี้ท่านจึงปักกลดคอยพบพระองค์ท่าน ไม่ไปให้ถึงวัดท่า ข่อย(ท่าหอย) เลยทีเดียว

พอรุ่งเช้า ท่านขรัวตาทอง ก็เข้ามาบิณฑบาตโปรดสัตว์ที่บ้านมารดาบิดาของพระองค์ท่าน มารดาบิดาของท่าน เห็นพระภิกษุเถรชราผู้นั้นแล้วก็ดีใจ ยกมือขึ้นนมัสการท่าน เพราะจำได้ว่า คือท่านขรัวตาทอง วัดท่าข่อย ที่เคยเคารพนับถือ กันมาก และคุ้นเคยกันมานาน มารดาบิดาของพระองค์ท่าน ก็กล่าวกับท่านขรัวตาทองว่า ท่านกลับมาจากรุกขมูลแล้ว หรือ โยมจะนำลูกชายไปฝากเรียนหนังสือกับท่านที่วัด ท่านขรัวตาทอง กล่าวว่า ข้าฯก็ตั้งใจจะมาบอกโยมให้นำลูกชายไป เรียนหนังสือที่วัด เมื่อมีใจตรงกันทั้งสองฝ่าย ก็เป็นอันตกลงที่จะนำลูกชายไปฝากวัด เรียนหนังสือ

ชีวิตวัยบวชเรียน

สมัยกรุงศรีอยุธยา นั้น วัด คือที่อบรมสั่งสอนกุลบุตร ครูที่อบรมสั่งสอน คือพระสงฆ์, พระสงฆ์ในสมัยกรุงศรีอยุธยามีความรู้มากมายหลายด้าน เด็กที่ได้เล่าเรียนหนังสือก็จะมีแต่เด็กผู้ชายเท่านั้น ไม่นิยมให้เด็กผู้หญิงไปเรียนหนังสือที่วัด เพราะครูที่สอนหนังสือ เป็นพระสงฆ์ จึงไม่เหมาะที่เด็กผู้หญิงจะไปเรียน

ครั้งเวลา แม่แดง (การนับเวลากกรุงศรีอยุธยา) มารดาบิดา ได้นำดอกไม้ธูปเทียน ตามประเพณีไทย นำพระองค์ท่านไปฝากตัวกับ ท่านขรัวตาทอง ณ วัดท่าข่อย

ต่อมาพระองค์ท่าน ก็ได้บรรพชา เป็นสามเณร อยู่ที่วัดท่าข่อย ริมคลองบ้านข่อย ท่านขรัวตาทอง วัดท่าข่อย(ท่าหอย) เป็นพระอุปัชฌาย์ ซึ่งนับเป็นพระอาจารย์ พระองค์แรก ของพระองค์ท่าน

พระขรัวตา คือพระสงฆ์ที่คงแก่เรียน เรียนรู้วิชาการทุกอย่างไว้มาก มีพรรษาอายุกาลมาก เชี่ยวชาญสมณะวิปัสสนา กัมมัฏฐานมัชฌิมา แบบลำดับ มีความรู้ความสามารถ ในการสอน อ่าน-เขียน อักษรขอม-ไทย ในการบอกหนังสือจินดามณี ในการบอกหนังสือคัมภีร์มูลกัจจายน์ (หนังสือเรียนไวยากรณ์บาลี) เป็นต้น เป็นพระสงฆ์ ที่มักน้อย สันโดษไม่มีสมณะศักดิ์ จึงเรียกขานกันว่า พระขรัวตา พระสงฆ์ในสมัยอยุธยาท่านมีความรู้ทั้งทางปริยัติ และปฏิบัติ สม่าเสมอกัน สมัยนั้นนิยมเล่าเรียนศึกษาทั้งปริยัติ และปฏิบัติ ควบคู่กันไป โดยไม่แยกศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่งก่อน

ท่านขรัวตาทอง ทางการคณะสงฆ์ เรียกขานท่านว่า พระอธิการทอง สถิตวัดท่าข่อย(ท่าหอย) ท่านขรัวตาทองมีชนมาอยู่มาจนถึงในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ แห่งกรุงศรีอยุธยา

ท่านขรัวตาทอง ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์ และพระอาจารย์บอกพระกัมมัฏฐานมัชฌิมา แบบลำดับพระองค์แรก ของพระอาจารย์สุก ครั้งบรรพชาเป็นสามเณร อยู่ ณ วัดท่าข่อย(ท่าหอย)

ท่านขรัวตาทอง ท่านบรรพชา-อุปสมบทอยู่วัดโรงช้าง ต่อมาย้ายมาเป็นเจ้าอาวาสวัดท่าหอย ท่านศึกษาพระกัมมัฏฐานมัชฌิมา แบบลำดับ สืบต่อมาจาก พระครูวินัยธรรมจ้อย วัดท่าเกวียน กรุงศรีอยุธยา พระครูวินัยธรรมจ้อย ท่านเป็นศิษย์ศึกษาพระกัมมัฏฐานมัชฌิมา แบบลำดับ มาจากพระพนรัตน์(แปง) วัดป่าแก้ว กรุงศรีอยุธยา พระพนรัตน์(แปง) ท่านมีพระชนชีพอยู่ในรัชสมัยพระเจ้าเสือ อยู่มาจนถึงพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ ท่านขรัวตาทอง ท่านเป็นพระอานาคามีบุคคลพระอริยบุคคลในพระพุทธศาสนา

วัดท่าข่อย (วัดท่าหอย) เป็นวัดประจำตระกูลของพระอาจารย์สุก คุณทวดของพระองค์ท่าน สร้างไว้ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เป็นวัดที่มีแต่เขตสังฆาวาส ไม่มีเขตพุทธาวาส วัดท่าข่อยเป็นวัดบวรวิหารของวัดพุทไธศวรรย์ วัดท่าข่อย มีพระเจดีย์ที่เก็บอัฐิธาตุ ของบรรพบุรุษตระกูล ของพระองค์ท่าน ซึ่งเป็นประเพณีนิยมในสมัยนั้น นิยมสร้างวัดประจำตระกูล เพื่อเก็บอัฐิของบรรพบุรุษ และไว้ให้ลูกหลานวิ่งเล่น อยู่ใกล้วัดหลวง วัดไหนก็เป็นบวรวิหารของวัดหลวงนั้น วัดบวรวิหารของวัดหลวงจะไม่สร้างพระอุโบสถ(ปัจจุบันวัดท่าหอย เป็นวัดร้าง)

วัดท่าข่อย อยู่หลังวัดพุทไธศวรรย์ เยื้องไปทางทิศตะวันตกประมาณ ๓ เส้น และวัดท่าข่อยนี้ อยู่หลังวัดโรงช้าง เยื้องไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๓ เส้น

ถ้ามาจากแม่น้ำหน้าวัดพุทไธศวรรย์ ล่องเรือมาทางทิศตะวันตกประมาณ ๑ เส้น เลี้ยวขวาเข้าคลองบ้านข่อย (คลองคูจาม) ไปประมาณ ๒ เส้น ก็ถึงท่าน้ำ วัดท่าข่อย (ท่าหอย)

ถ้ามาจากแม่น้ำหน้าหน้าวัดโรงช้าง ล่องเรือขึ้นมาทางทิศตะวันออกประมาณ ๑ เส้น เลี้ยวซ้ายเข้าคลองบ้านข่อย (คลองคูจาม) ไปประมาณ ๒ เส้น ก็ถึงท่าน้ำ วัดท่าข่อย(ท่าหอย)

วัดท่าข่อย อยู่ห่างจาก วัดพุทไธศวรรย์ และวัดโรงช้าง ระยะเวลาเท่าๆกัน สองวัดนี้อยูริมแม่น้ำทั้งสองวัด พระอาจารย์ สุกบรรพชาเป็นสามเณร อยู่วัดท่าข่อย เพราะเป็นวัดประจำตระกูล อยู่ใกล้ละแวกบ้าน และท่านชรัวตาทอง ก็สนิทคุ้นเคย กัน ต่อมาภายหลังพระองค์ท่าน ทรงอุปสมบท ไปอุปสมบทที่วัดโรงช้าง เพราะ เจ้าอาวาส วัดโรงช้าง องค์ปัจจุบัน เคยเป็น พระอุปฌาย์-อาจารย์ ของคุณปู่ และพระบิดาของพระองค์ท่าน ซึ่งบวชศึกษาพระกัมมัฏฐานมัชฌิมา อยู่วัดโรงช้าง มาแต่ ก่อน

วัดท่าข่อย เป็นชื่อเดิมของวัด ท่าหอย วัดท่าข่อย - วัดท่าหอย จึงเป็นวัดเดียวกัน แต่สมัยกาลนานมา หลังกรุงศรีอยุธยาล่มสลายแล้ว จนกระทั่งพระเจ้าตากสิน มาสร้างกรุงธนบุรี คนไทยที่เคยตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยใกล้บริเวณวัดท่าข่อย ครั้งกรุงศรีอยุธยาแต่เดิมนั้น ได้ล้มหายตายจากไปส่วนมาก ไม่มีใครได้กลับมาตั้งถิ่นฐานในที่เดิมนั้นอีก มีแต่คนรุ่นใหม่ที่ย้ายมาตั้งบ้านเรือนในบริเวณวัดท่าข่อย ต่อมาครั้งกรุงธนบุรีผู้คนแถบนี้ได้ย้ายไปตั้งบ้านเรือนอยู่ทางฝั่งกรุงเก่าทั้งหมด ผู้คนทั้งหลายจึงเริ่มลืมเลือน ชื่อเดิมของวัดท่าข่อย(ท่าหอย) เพราะเป็นวัดราษฎร์เล็กๆไม่มีชื่อเสียง ต่อมาบริเวณใกล้วัดท่าข่อยกลายเป็นที่ตั้งบ้านเรือนของพวกแขกจาม กล่าวว่พวกแขกจาม เป็นเขลยศึกครั้งกรุงธนบุรี สำเนียงพวกแขกจาม ที่เรียกขาน วัดท่าข่อย จึงเพี้ยน เป็นวัดท่าหอย แต่นั้นมา

วัดท่าข่อย จึงเรียกขานนามกันใหม่ว่า วัดท่าหอย ตั้งแต่นั้นมา วัดท่าข่อยนี้ เป็นที่เรียนหนังสือ ครั้งแรกของพระอาจารย์สุก ที่บรรพชาเป็นสามเณร ครั้งแรกของพระอาจารย์สุก เป็นที่ฝึกเจริญสมาธิครั้งแรก ของพระอาจารย์สุก และเป็น วัดที่พระอาจารย์สุก ทรงดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสครั้งแรก

วัดท่าหอย ครั้งกรุงศรีอยุธยา มีแต่สังฆวาสน คือมีภิกษุสงฆ์ ๕-๖หลัง กับศาลาบำเพ็ญกุศลขนาดย่อมๆ ๑ หลัง เท่านั้น ก่อนนั้นเวลาทำสังฆกรรม เช่น อุปสมบท ลงปาฏิโมกข์ ต้องไปลง ไปทำวัดใหญ่ๆ เช่น วัดโรงช้าง วัดพุทไธศวรรย์ วัดราชวาสน เป็นต้น ส่วนเขตพุทธาวาส เช่น พระอุโบสถ มาสร้างขึ้นภายหลัง เมื่อพระอาจารย์สุก มาเป็นพระอธิการ ณ วัดท่าข่อย ครั้งที่สอง ครั้งกรุงธนบุรี

คลองบ้านข่อย เป็นชื่อเดิมของ คลองคูจาม สมัยกรุงธนบุรีเป็นราชธานี คลองบ้านข่อยเกิดขึ้นขึ้น เรือ แพล่งไปมา ไม่สะดวก พวกแขกจามที่ตั้งบ้านเรือน อยู่ในบริเวณนั้นใช้เรือ แพ สัญจรทางน้ำไปมา ไม่สะดวก จึงเกณฑ์พวกพ้องแขกจามด้วยกัน ช่วยกันขุดลอกคลองบ้านข่อยขึ้นใหม่ ให้ลึกกว่าเก่า แต่นั้นมาคลองบ้านข่อย จึงได้ใช้สัญจรไปมา ได้โดยสะดวก

แต่นั้นมา คลองบ้านข่อย จึงได้เรียกขานนามกันใหม่ว่า คลองคูจาม ส่วนคลองตะเคียนนั้น อยู่เหนือคลองคูจามขึ้นไปอีกคั้งหนึ่ง สมัยนั้นคลองเดียวกันตลอดสาย เรียกชื่อต่างๆกันไปตามชื่อหมู่บ้าน ตามชื่อตำบล คลองผ่านหมู่บ้านไหน ตำบลไหน ก็เรียกคลองที่ผ่านหมู่บ้านนั้นตำบลนั้น ตามชื่อหมู่บ้านนั้น ตามชื่อตำบลนั้น เช่นผ่าน วัดตะเคียน ก็เรียก คลองตะเคียน เป็นต้น

กล่าวว่า เมื่อท่านขรัวตาทองกลับมาจากรุกขมูลครั้งนั้น อีกเหลือเวลาอีก เกือบเดือนก็จะเข้าพรรษาแล้ว ท่านขรัวตาทอง ดำริว่าสังขารชราภาพมากแล้ว จะไม่ออกธุดงค์อีก

เมื่อเด็กชายสุก มาอยู่ปรนนิบัติรับใช้ท่านขรัวตาทองครั้งนั้น ท่านขรัวตาทองมักเล่าเรื่องราวให้เด็กชายสุกฟัง ต่อมาเด็กชายสุกอยากจะทำธุดงค์บ้างโดยจะขอตามพระอาจารย์ไป แต่ท่านขรัวตาทองไม่คิดออกธุดงค์แล้ว แต่ท่านเมตตาตาสงสารเด็กชายสุก อยากออกธุดงค์บ้าง ท่านขรัวตาทอง ท่านเล็งเห็นอุปนิสัยเด็กชายสุก มีอัธยาศัยทางนี้

อยู่มาวันหนึ่งก่อนเข้าพรรษาประมาณ ๑๐ วัน ท่านขรัวตาทองเรียกพระอาจารย์แยมมา บอกฝากวัดไว้สามสี่วัน แล้วเรียกเด็กชายสุกมา บอกว่าจะพาออกธุดงค์ไปป่าเขาสามสี่วัน

ท่านขรัวตาทองท่านมีอภิญญาจิต ชั่วเวลาไม่เท่าไร ท่านก็พาพระอาจารย์สุกมาถึงกลางป่าแห่งหนึ่ง พักปักกลด และออกเดินอยู่สามสี่วัน ท่านก็กลับถึงวัดทำหอย ด้วยเวลาไม่ก็ยาม ด้วยอภิญญาจิต(ย่นระยะทาง)

พระอาจารย์สุก ได้บรรพชาเป็นสามเณรครั้งนั้น พระองค์ท่านได้ปรนนิบัติรับใช้ ท่านขรัวตาทอง ผู้เป็นอุปัชฌาย์ อาจารย์ ซึ่งตอนนั้นท่านทูลพลภาพ ชราลงมากแล้ว สามเณรสุก ได้ผลัดเปลี่ยนกับสามเณรองค์อื่นๆคอยดูแลพระอาจารย์ ต้มน้ำร้อน น้ำชา กลางวัน พระองค์ท่าน ทรงเล่าเรียนหนังสือภาษาไทย คัมภีร์จินตามณี

เวลากลางคืน พระอาจารย์ของพระองค์ท่าน ก็สอนให้พระองค์ท่านให้นั่งสมาธิ โดยการสำรวมจิต สำรวมอินทรีย์ แต่การนั่งสมาธิเมื่อครั้งพระองค์ท่านเป็นสามเณรน้อยๆนั้น พระอาจารย์ของพระองค์ท่าน บอกให้พระองค์ท่านนั่งเจริญสมาธิเพื่อเป็นพื้นฐานไว้เท่านั้น แต่สามเณรน้อยๆ มีนิวรณ์ธรรมน้อย จิตจึงข่มนิวรณ์ธรรมได้เร็ว จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้เร็ว จึงเป็นเหตุให้ สามเณรสุก มีพื้นฐานทางสมาธิภาวนาแต่นั้นมา

กล่าวว่า เมื่อพระองค์ท่านทรงสำรวมจิต เจริญสมาธิครั้งนั้น และด้วยบุญบารมี ของพระองค์ท่านที่ได้สั่งสมมาช้านาน จิตของพระองค์ท่านก็ บรรลุถึงปฐมฌาน ในวิสุทธิธรรมแรกๆ ท่านขรัวตาทองพระอาจารย์ของพระองค์ท่าน ตรวญดู เหตุการณ์นี้แล้วก็รู้ว่าพระองค์ท่านเป็นผู้มีบุญบารมีมาเกิด จะเป็นผู้สืบทอดพระพุทธศาสนาต่อไปในอนาคต แต่ท่านขรัวตาทอง ก็ไม่ได้สอนอะไรให้พระองค์ท่านเพิ่มเติม เพราะเห็นว่าพระองค์ท่านยังเล็กอยู่ เพียงแต่บอกให้พระองค์ท่านนั่งสำรวมจิต ให้เป็นสมาธิอย่างเดียว

แต่เมื่อพระองค์ท่านทรงมีพระชนมายุย่างเข้า ๑๖ - ๑๘ พรรษา ท่านขรัวตาทอง พระอาจารย์ของพระองค์ท่าน เห็นว่าพระองค์ท่านพอจะรู้เรื่องสมาธิบ้างแล้ว จึงเริ่มบอกพระปิติ ๕ พระยุค ๖ พระสุขสมาธิ ๒ ประการ และพระอานาปานสติบ้าง แต่มิได้ให้เข้าสะกด ตั้งใจไว้ให้ท่านอุปสมบทก่อน จึงจะให้ปฏิบัติสมาธิเป็นเรื่อง เป็นราวเป็นแบบแผนที่หลัง และครั้งเมื่อท่านมีชนมายุได้ ๑๖ - ๑๘ พรรษา ท่านขรัวตาทอง ก็สอนให้ท่านอ่าน-เขียน อักษรขอมไทย จนพระองค์ท่านพอมีความรู้บ้าง

ท่านขรัวตาทอง พระอาจารย์ของพระองค์ท่าน เล็งเห็นว่า กาลข้างหน้าเมื่อพระองค์ท่านทรงอุปสมบทแล้ว เวลานั้นจะมีพระมหาเถรจารย์ ซึ่งพระเจ้ากัมมภูฐานมีขนิมาพระองค์ท่านเอง และท่านขรัวตาทองก็รู้ว่า อายุของท่านจะอยู่ไม่ถึงอุปสมบทสามเณรสุก เป็นพระภิกษุ

คัมภีร์จินดามณี เป็นพระคัมภีร์สอนภาษาไทย ที่แต่งขึ้นในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ผู้แต่งคือ พระยาโหราธิบดี นักปราชญ์ กวีเอกสมัยกรุงศรีอยุธยา คัมภีร์จินดามณีเป็นคัมภีร์ที่นิยม หรือบังคับให้เป็นแบบเรียน และเป็นคัมภีร์สอนหลักการอ่าน การเขียน ภาษาไทย หลักการแต่งโคลง ฉันท์ กาพย์กลอน คัมภีร์นี้ เขียนด้วยตัวอักษรไทย นำคำมูล ต้นแบบ มาจาก คัมภีร์มูลกัจจายน์

ลาสิกขา

กาลเวลาผ่านไป พระองค์ท่านก็สามารถอ่านเขียน ภาษาไทยได้ จนจบตามหลักของ คัมภีร์จินดามณี และอีกพระขอม พระอาจารย์ของ พระองค์ท่าน ก็สอนให้พระองค์ท่าน เมื่อทรงมีชนมายุย่างเข้า ๑๖ - ๑๘ ปีนี้เอง

หลายปีต่อมาที่บ้านของพระองค์ท่าน พี่น้องได้ออกเรือนไป(แต่งงาน) ท่านมีความสงสารมารดาบิดา(เข้าใจว่าพระบิดา ลาออกจากราชการแล้ว) เนื่องจากท่านแก่ชราลงแล้ว ยังต้องมาดูแลกิจการเลือกสวนไร่นาอีก พระองค์ท่านจึงมีความดำริที่จะขอลาบรรพชา ออกมาจากสามเณร มาช่วยมารดาบิดาของพระองค์ท่าน ดูแลกิจการเลือกสวน ไร่นา คนงานเข้าทาสบรวร เพื่อตอบแทนพระคุณมารดา-บิดา ไม่อยากเห็นท่านลำบากกาย ลำบากใจ

ถึงปีพระพุทธศักราช ๒๒๙๔ พระองค์ท่านมีพระชนมายุได้ ๑๘ พรรษา พระองค์ท่านจึงไปขออนุญาต ท่านขรัวตาทอง องค์พระอุปัชฌาย์ ขอลาบรรพชา จากสามเณร เพื่อออกไปช่วย มารดาบิดา ดูแลกิจการ สวน ไร่นา ควบคุมเข้าทาสบรวร พระอุปัชฌาย์เห็นว่าพระองค์ท่าน มีความกตัญญูต่อมารดาบิดา ก็อนุญาตให้ พระองค์ท่านลาบรรพชาไป

เมื่อพระองค์ลาบรรพชาไปนั้น เมื่อว่างจากกิจการงาน พระองค์ท่านมักกลับไปเจริญสมาธิในป่าหลังบ้านเสมอๆ บางครั้งก็ไปวัดท่าหอยนั่งเจริญสมาธิบ่อยครั้ง และทรงเข้าหาพระอาจารย์ ท่านขรัวตาทอง เพื่อสอบถามธรรม จนพระองค์ท่านสามารถเห็นรูปทิพย์ได้ ฟังเสียงทิพย์ได้ เรียกว่า ทรงเจริญกัมมัฏฐานสองส่วนได้ เห็นรูปทิพย์ และฟังเสียงทิพย์ ต่อมาพระองค์ท่านทรงสามารถกระทบจิตได้อีกด้วย

พระองค์ท่าน ทรงลาบรรพชาไปช่วยมารดา-บิดาดูแลกิจการได้ประมาณ ๒ ปีเศษ ท่านขรัวตาทอง วัดท่าหอย(ท่าหอย) ก็ถึงแก่ภรรณภาพอย่างสงบ ลงด้วยโรคชรา

เมื่อครบร้อยวันการทำบุญสรีระสังขารของท่านขรัวตาทอง พระองค์ท่าน และมารดาบิดา ของพระองค์ท่าน ก็ไปช่วยงานปลงศพ ท่านขรัวตาทอง ณ วัดท่าหอย

เสร็จงานปลงศพ ท่านขรัวตาทอง วัดท่าหอยแล้ว ชาวบ้านทั้งหลายในวัดท่าหอย ได้ยกให้ พระอาจารย์แย้ม วัดท่าหอย ศิษย์ท่านขรัวตาทอง ขึ้นเป็นพระอธิการ วัดท่าหอย เป็นองค์ต่อมา

อุปสมบท

ถึงปีพระพุทธศักราช ๒๒๙๗ มารดาบิดาของพระองค์ท่าน ชราภาพลงมากแล้ว พวกลูกๆ ต่างก็พากันมาคอยปรนนิบัติรับใช้มารดา-บิดา และช่วยดูแลกิจการ การทำสวน ไร่นา ควบคุมเข้าทาสบรวร เป็นการแสดงความกตัญญู อันเป็นคุณธรรมที่บุตรพึงมีแก่ มารดาบิดา

ครั้งนั้นมารดาบิดาของพระองค์ท่าน ต้องการที่จะให้พระองค์ท่านอุปสมบท บวชเรียนในพระพุทธศาสนา ตัวพระองค์ท่านเองก็มีความประสงค์ที่จะอุปสมบท บวชเรียน เพื่อทดแทนบุญคุณ มารดา-บิดาด้วย ซึ่งเวลานั้นมารดาบิดาของท่านก็มีความสุขสบายดีมากขึ้นกว่าแต่ก่อน จากการได้พักผ่อน จากการทำมาหาเลี้ยงชีพ เนื่องจากมีพวกลูกๆมาคอยดูแลปรนนิบัติรับใช้ และช่วยดูแลกิจการต่างๆ

ครั้ง เวลาใกล้เข้าพรรษาในปีนั้นประมาณต้นเดือนแปด มารดาบิดาของพระองค์ท่าน ได้นำพระองค์ท่านไปฝากตัวเป็นศิษย์บวชเรียนกับ ท่านพระครูเถรผู้เฒ่า วัดโรงช้าง ซึ่งเป็นวัดใหญ่ อยู่นอกกำแพงเมือง ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำแควเดียวกันกับ วัดพุทธไสยาสน์ ห่างไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๓-๔ เส้น ฝั่งตรงข้ามกับ วัดโรงช้าง เลยคูเมืองไปทางทิศใต้เป็นประตูเมือง ชั้นนอก วัดโรงช้าง เป็นวัดใหญ่ เคยเป็นที่เลี้ยงช้างหลวง มาแต่โบราณกาล ท่านพระครูเถรผู้เฒ่า วัดโรงช้าง ท่านเคยเป็นอุปัชฌาย์-อาจารย์ ของคุณทวด และพระบิดา ของพระองค์ท่านมาแต่กาลก่อน

ท่านพระครูเถรผู้เฒ่า ท่านมีนามเดิมว่า สี ชาวบ้านเรียกขานนามท่านว่า หลวงปู่สี เป็นพระครูฝ่ายวิปัสสนาธุระ ในราชทินนามที่ พระครูรักขิตญาณ สถิตวัดโรงช้าง พระครูรักขิตญาณ(สี)ท่านศึกษาพระกัมมัฏฐานมัชฌิมา แบบลำดับ สืบต่อมาจาก พระครูวินัยธรรมจ้อย วัดท่าเกวียน อยุธยา พระครูวินัยธรรม(จ้อย) เป็นศิษย์พระพนรัตน์(แปร) วัดป่าแก้ว ในรัชสมัยพระเจ้าเสือ ท่านพระครูรักขิตญาณ(สี) ท่านเป็นพระอานาคามีบุคคล พระอริยบุคคลในพระพุทธศาสนา กล่าวว่ พุทธกาลล่วงเข้า ๓๐๐๐ ปี มีแต่อานาคามีบุคคล

พระครูรักขิตญาณ(สี) ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์ บรรพชาอุปสมบท พระอาจารย์สุก และเป็นพระอาจารย์ บอกพระกัมมัฏฐานมัชฌิมา แบบลำดับ เบื้องต้น องค์ที่สอง(เป็นการทบทวน) และสอนบาลี คัมภีร์พระบาลีมูลกัจจายน์เบื้องต้นให้กับพระอาจารย์สุก เมื่ออุปสมบท บวชเรียนในพรรษาดังนั้น ณ. วัดโรงช้าง

วันที่พระอาจารย์สุก บรรพชา-อุปสมบทที่วัดโรงช้างนั้น เมื่อพระสงฆ์ทำยติกรรมเสร็จลง ก็บังเกิดอัศจรรย์ ปรากฏมีแสงสว่าง เหลืองอร่ามพุ่งออกมาทางช่องประตู พระอุโบสถที่เจาะช่องไว้ พร้อมกันนั้นก็เสียงโกป่า โกว้าน โกวัด ร้องกันระงมแข่งแซ่ไปหมด คล้ายเสียงอนุโมทนา สาธุการบุญกุศล ผู้คนที่มาในงานบรรพชา-อุปสมบท เห็นอัศจรรย์ดังนั้น ก็ยกมือขึ้นอนุโมทนา สาธุการ กันทั่วหน้าทุกตัวตน ด้วยความปีติใจ

กล่าวว่าแสงสว่างนั้น เป็นแสงของ เทวดา และพรหมทั้งหลาย มาแสดงอนุโมทนายินดี ที่พระอาจารย์สุก ได้บรรพชา-อุปสมบทในครั้งนั้น

พระอาจารย์สุก บรรพชาอุปสมบทแล้ว ทรงได้รับพระฉายานามทางพระพุทธศาสนาว่า พระปณณະปัญญา (ตามหลักพระบาลีมูลกัจจายน์ ของเก่า ซึ่งมีความละเอียดลึกซึ้งมากกว่าปัจจุบัน) อุปสมบทแล้วในพรรษานั้นพระองค์ท่านได้ศึกษาการอ่าน เขียน อักษรขอมไทย เพื่อเป็นการทบทวน และเตรียมพระองค์ ในการเล่าเรียนพระปริยัติธรรม และศึกษาพระคัมภีร์บาลีมูลกัจจายน์ ซึ่งจารึกพระคัมภีร์ด้วยอักษรขอม ไทย

การศึกษาภาษาบาลี คัมภีร์มูลกัจจายน์ ในสมัยกรุงศรีอยุธยาแต่โบราณกาลนั้น กุลบุตรผู้บวชเรียน มีความประสงค์ที่จะศึกษา พระธรรม หรือพระบาลีคัมภีร์มูลกัจจายน์ ต้องเริ่มต้นด้วยการหัดเขียน หัดอ่าน อักษร ขอม ก่อน เพราะพระคัมภีร์พระธรรม และคัมภีร์บาลีจารไว้ด้วยอักษร ขอม กุลบุตรผู้บวชเรียน จะศึกษาพระคัมภีร์มูลกัจจายน์ หรือ

คัมภีร์พระบาลีใหญ่ ต่องท่องจำหลักไวยากรณ์ รากศัพท์อันเป็นสูตรมูล ทั้งภาคมคธ และภาคไทย ล้วนจารึกด้วยอักษร
ขอมทั้งนั้น